

ret utilsløret, at mange af de Stemmer, som var faldet paa Regeringspartiet, var kommet fra Vælgere, som havde stemt til den Side blot af Hensyn til egen Fordel. Det er en lidt farlig Vej at komme ind paa. Der er dog heldigvis endnu noget, der hedder, at en Vælger kan stemme til den ene eller den anden Side, fordi der ligger mere ideelle Overvejelser bag hans Stemmeafgivning end dem, der alene hviler paa egen Fordel. Det undrer mig en lille Smule, at det ærede Medlem saa ligefrem vilde sige, at det var egen Fordel, der bestemte, hvem de stemte paa, og at de paagældende nu venter Resultater af denne Stemmeafgivning. Jeg tror ikke, det vil styrke den danske Stats Kredit, naar disse Resultater kommer frem.

Det er erkendt fra alle Sider, at vi staar i en Brydningstid, og det er jo ikke første Gang, det danske Folk gennemlever en Brydningstid. For godt og vel hundrede Aar siden gennemlevede det danske Folk en lignende Brydningstid, som baade var økonomisk og nationalt præget. Den Gang var der ogsaa nye Folkelag, som kæmpede for at komme frem i Dagslyset, økonomisk og folkeligt talt. Den Kamp har vi, i alt Fald de ældre af os, været med til gennem en Aarrække at se en Slags Afslutning paa. Disse Kampe gik ud paa det dobbelte: man vilde have nye Folkelag frem, og samtidig kæmpede man for, at Landets Økonomi og Kultur kunde vokse. Der er blevet sagt om disse Kampe, der vel paa det nærmeste strakte sig gennem et lille Hundrede Aar, og om dem, der deltog deri, at selv de, der tabte Slaget, vandt derved. Det er en ikke ringe Lovtale om en Kamp indenfor et Land, naar de, der tabte, selv maatte sige, at de vandt derved. Og naar det var saa lykkeligt, saa skyldes det, at man holdt sammen om det, som var det fælles danske. Man holdt sammen om den økonomiske Opgave, der da nærmest laa for, og satte alle Kræfter ind paa en bedre gennemført Dyrkning af Danmarks Jorder, og derved skabte man baade de aandelige og materielle Betingelser for, at disse Kampe kunde udkæmpes, uden at der blev slaaet alt for meget i Stykker. Vi har i en Aarrække staaet overfor noget lignende, at nye Folkelag vil frem i Lyset. Og det er der kun godt at sige om, det er en naturlig Ting, og det hører med til det at være Menneske, at man gerne vil frem i Lyset og faa de bedste Frugter, som Livet kan give en. Men jeg tror rigtignok, det vilde være gavnligt for os, om vi fæstede vort Øje paa de gamle Kampformer og paa, at

man den Gang stod sammen om det fælles danske og om at ville fremme en god Økonomi. Med andre Ord, vi maa ikke betragte det som en Opgave at grave Grøften saa dyb mellem Folkeklasserne, som det er muligt, saa at vi over de store Skillelinier, der kan være mellem Folkeklasserne, glemmer, at vi ogsaa har nogle Værdier, vi er fælles om, og som det har sin Betydning, at vi bevarer som fælles Ejendom. Dér vil jeg jo sige, at det er godt for os at samles om vore gode Minder og om vort fælles Flag, saa vi kan hædre det og lade det overstraale alle Partiflag. Jeg har ikke noget imod, at f. Eks. Arbejderpartiet gennem sine særlige Faner og Farver betoner, at det føler sig nøje knyttet til dem. Men det, som jeg gerne vil bede Dem om at overveje, er dette, om det ikke var rigtigt at rejse Dannebrog saa højt, at vort fælles danske Flag rager op over alle de enkelte. Det er mig ligegyldigt, enten det er det ene eller det andet Parti, der prøver paa at samles om et saadant særligt Flag; her gælder det, at øverst over dem alle staar Dannebrog, som vi er fælles om, saaledes som en Digter, man fra Socialdemokratiets Side vel sætter Pris paa, nemlig Drachmann, siger det: „Vor Himmelskifter Farve brat, men aldrig Landets Flag“ — og dermed vil han jo sige, at det hører med til vore fælles Værdier. Det vil jeg gerne lægge et godt Ord ind for, for det er vort dyreste Eje.

Jeg skal efter Formandens Ord ikke lade mig friste til at komme ind paa en Omtale af det kongelige Teater og alt hvad dertil hører, men vil kun sige, at man kan heller ikke bære sig ad, saaledes som det ærede Medlem Hr. Sneum gjorde, da han analyserede en Sang og nævnte et Par Linier og sagde: Vi skal have den ud af Skoleregulativet, for saa gaar den ogsaa ud af Folket. Nej, saa simpelt tror jeg ikke, at Forholdet er, vi kan saamænd ganske rolig slette „Kong Christian stod ved højen Mast“ ud af den danske Folkeskoles Sangregulativ, men Sangen vil endda leve, for Sagen er den, at den har en historisk Baggrund, og denne historiske Baggrund er indlevet i det danske Folk, og det vil den blive ved med gennem lange Tider baade paa Grund af dens ypperlige Melodi, som jeg tænker, vi alle elsker, men ogsaa paa Grund af dens mandige og kraftige Ord. Man skal jo ikke være misundelig — og det vil jeg heller ikke være overfor Norge —, men jeg maa sige, at jeg har mange Gange glædet mig over, at de har en Nationalsang som denne: „Ja, vi elske dette Landet“, og jeg har ofte ønsket, at